Брови готично зведені д’горі.
Кава застигла вигірклим докором.
Тінь Мефістофеля в лабораторії.
Ніч западає. Здрастуйте, докторе.

Кроків не чути. Сліду не знати.
Шиба вітражна – барвою крови.
Місяць врозповні сходить гранатом
Понад нічним перкалевим покровом.

Дайте долоню. Тепла до біса.
Лінії теплими дереворитами.
Ось вам до пальців краєчок завіси,
А поза нею – ніч з Маргаритою.

Усміх утерши, німо і чинно,
Міряйте пустку рівними кроками.
А в комірчині плаче дитина.
Тяжко вам, Фаусте. Зимно вам, докторе.